

ἀνατολικῆς πλευρᾶς τῆς πλατείας τῆς Ὁμονοίας, ἐν τῷ πρὸ τῶν ἀνακτόρων κήτῳ, ἐν τῇ μεσημβρινῇ ἔκρῳ τῆς ἐδρᾶς βουλῆς, καὶ εἰς τὴν γωνίαν ἐναντι τοῦ συλλόγου ἡμῶν.

Ἐάν ᾖναι ἀληθές, ὅτι τὸ δημόσιον ταμεῖον δὲν πᾶσχει πληθώραν χρημάτων, ἐρωτᾷ τί εἴναι συμφερότερον νὰ ἀντιμετωπίσωμεν ὅσον δυνάμεθα τὸν κίνδυνον τῆς χολέρας ἢ νὰ συστήσωμεν κατὰστημα πρὸς παραγωγὴν δαμαλίδος, ἣν δυνάμεθα πᾶσαν στιγμὴν νὰ προμηθευθῶμεν εὐκόλως καὶ οὐ στεροῦνται εἴτετι κράτη πικραιότερα καὶ μεγαλειότερα τῆς Ελλάδος;

Παραίνοντες λέγομεν ὅτι, ἂν καὶ θεωροῦμεν ἅφ' ἐνὸς τὸ περὶ κινήτης ζήτημα ὡς περικυλλᾶτον κεκτημένα δικαιώματα, δηλαδή τὰ τῶν φαρμακοποιῶν, καὶ ἐκτὸς τούτου ὡς μὴ ἔχον οὐσιώδη σχέσιν μετὰ τῆς δημοσίου ὑγείας καὶ συνεπῶς ὡς μὴ συζητητέον, καὶ ἅφ' ἑτέρου τὸ περὶ συστάσεως δημοσίου κατὰστηματος πρὸς παραγωγὴν δαμαλίδος ὡς πρόωρον, οὐχ' ἥττον δὲν ἀμφιβέλλομεν ποσῶς περὶ τῆς πατρικῆς ἐν ταῖς προκειμέναις περιστάσεσι τῆς Σ. κυβερνήσεως ὑπὲρ τῶν ἐθνικῶν ἐν γένει συμφερόντων μερίμνης. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον δὲν ἀμφιβέλλομεν ἐπίσης περὶ τῆς ἀγαθῆς προαιρέσεως τῆς κυβερνήσεως νὰ ἀφήσῃ καὶ ἐφέτος παραπονουμένην μίαν πλείονος συμπαθείας ἀξίαν μερίδα τοῦ ἔθνους, τοὺς συνταξιούχους δηλαδή, ὧν ἀποτελοῦμεν καὶ ἡμεῖς μέρος, καὶ δι' οὓς ἐπομένως ἰδιαζόντως ἐνδιαφερόμεθα.

Ἀθήναι τῇ 20 Δεκεμβρίου 1884.

Βερνάρδος Ὁρυσταῖν

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ Α. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

Ο ΘΕΟΜΠΑΙΧΤΗΣ

Ὁ Θεομπαίχτης κάνει ἔργοι τοῦ τῆ θρησκείας. Ἐκμεταλλεύεται τὸν Οὐρανόν, διὰ νὰ ζήτησῃ τὴν Γῆν. Τὰ λόγια τοῦ πνέοντος φόβου Θεοῦ προσέχει αὐστηρᾶς στές νέες ιδέας μὴν ἔχουν τίποτε ἀντιθρησκευτικὸ ἢ ἀλλόθρησκο· καὶ ὅταν δὲν τὸ εἶρη, τὸ πλάθει. Καὶ εἰν' ἐκεῖνο ἓνα τι ἀξιοζητούμενο δι' αὐτόν, ἐπειδὴ τοῦ δίνει τὴν εὐκαιρίαν νὰ κατηγορήσῃ τὸν νεοτεριστὴν ὡς ἄθρησκον, καὶ μ' ἐκεῖνον τὸν τρόπον νὰ δείξῃ ἀφροσύνην εἰς τὰ θεῖα.

Ἔτσι, ἂν ᾖναι τοκογλύφος ρίχνει πέπλον παχυλὸν ἀπάνου στὰ στραγγουλήσματα ποῦ κάνει στοὺς ὀφειλέτας του. Ἄν ᾖναι τραπεζορρίχτης, ἔχοναποχτὰ ἐμπιστοσύνην καὶ νέαν κεφάλαια παρακαταθήκης. Ἄν κερ-

δοσκοπῇ ἀπάνου στὰς ψήφους τῶν χυδαίων, ἀποχτᾷ ὑπόληψιν μέγα στὸν ἄλλο, γίνεται κομματάρχης, καὶ λαβδαίνει θέστην σπουδαίου ἀνθρώπου εἰς τὴν κοινωνίαν.

Ὁ Θεομπαίχτης ἐπιθυμεῖ νὰ προβάλλουνε κάθε τόσο νεοτερισταὶ καὶ ἀλλόθρησκοι στὴν κοινωνίαν· ἐπειδὴ τοῦ δίνουνε δουλειὰ καὶ ὠφέλειες.

Εἶναι ὁ Θεομπαίχτης φρόνημος ἄνθρωπος.

Ἀποφεύγει τοὺς θαυόβους καὶ τὰς συζήτητες· καὶ εὐχαριστεῖται μόνον εἰς τὴν ἐν ἀσφαλείᾳ διαβολὴν καὶ συκοφαντίαν.

Ἄλλως ἐντυπώνεται βεθέως εἰς τὴν ἐνυπάρχουσαν διαφθορὰν τῶν ἡθῶν, καὶ τὴν ἀψηφησίαν τῶν παλαιοῦν ἐθῶν. Εἶναι ταχτικὸς εἰς τὴν ἐκκλησίατου· καὶ δὲν λείπει ἀπὸ κανέναν ἀπὸ τὰ ἔθιμα τοῦ τόπου.

Ὁ Θεομπαίχτης πασχίζει νὰ συστκίνετχι, καὶ προχρηματικῶς συστκίνετχι, κοντὰ στοὺς ἀνήμερους, διὰ τοῦ εἰσδύοντος πονηροῦ ἐξωτερικοῦ του· ἀλλ' εἶναι ἀποτρόπαιος ἄνθρωπος καὶ κάθε νοήμων καὶ τίμιος συμπαλίτητος, τότε συχαίνεται καὶ τὸν ἀποφεύγει. Οἱ μόνοι ἀνόητοι τὸν ὑπολήπτουνται, καὶ ἐκεῖνοι εἶναι τὰ μπαίγνια του, καί, στὴν περίπτωσιν, τὰ θύματά του.

Ο ΑΓΝΩΜΟΣ *

Ὁ ἄγνωμος δὲν ἔχει γνώμη δική του, ἀλλὰ δέχεται καὶ ἀντανακλᾷ, διὰ μίαν στιγμὴν, τὰς γνώμης τῶν ἄλλων, κατὰ ποῦ τοῦ παρουσιάζονται.

Ὁ ἄγνωμος εἶναι ἄλλος καθρέφτης. Ἐλλειπὴς καὶ τοῦτος ἀπὸ ἐδικήν του εἰκόνα—γνώμην, δέχεται τὴν εἰκόνα—γνώμην κάθε ἄλλου, καὶ τὴν ἀφίνει εὐθὺς μῶλις ὁ γνωματεύσας λείψῃ ἀπ' ἐμπρόστου, διὰ νὰ δεχθῇ ἄλλην ἄλλου προσερχομένου.

Πραγματικῶς· ὁ τοιοῦτος, εὐριτκόμενος μὲ δημοκρατίαν, θέλει καὶ αὐτὸς δημοκρατίαν, ὡς μόνην συντείνουσιν εἰς τὴν εὐημερίαν τῆς ἀνθρωπίνου κοινωνίας. Ὁμιλῶντας μὲ βασιλικόν, λέγει τὴν βασιλείαν μόνην εἰκόνα τῆς Θεότητος εἰς τὸν Κόσμον, καὶ φρίττει διὰ τὰς παρεχτροπὰς καὶ τὰ ἄτοπα εἰς τὰ ὅποια γίνεται αἴτιος ἡ δημοκρατία. Συμφωνεῖ πληρέστατα ὑπὲρ τῆς ἀριστοκρατίας, μὲ ὅποιον εἶναι θιασώτης ταύτης. Καὶ βρῖσκει χρειάζόμενον εἰς τὰς περιστάσεις τὸν δεσποτισμόν, μὲ τὸν δεσποτικὸν ὅπου τοῦ παρακάθεται.

Συνομιλῶντας μὲ θρησκόν, προσθέτει καὶ αὐτὸς τὸ ἀρχή σοφίας, φόβος Κυρίου. Καὶ μὲ τὸν ὕλιστήν εὐθὺς ἔπειτα ἐκφράζει καὶ αὐτὸς ἀμφιβολίας· «αἶ, ποῖος ἠξέρει! . . . ἄδηλα καὶ ἀβεβαία πάντα.»

Συμβαίνει κάποτε νὰ ὄρεθῇ ἀνάμεσα σὲ δύο ποῦ διαφωνοῦνε. Κακὸ μεγάλο! Μὰ τότε ὁ φοβερώτερος τῶν δύο, σκεπάζει πρὸς στιγμὴν τὸν

* Ὁχι ὁ ἄγνωμος.

ἀντίπαλόν του εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀγνώμου. Ἀλλὰ μόλις λείπει ὁ νικητὴς ἐκεῖνος, μένει τότε πλεον εἰς τὴν παρὰδοχὴν τοῦ ἀγνώμου ἢ γνώμη τοῦ μείναντος ἐπὶ τόπου, πρῶτον ἀθετημένου! . . .

Κάμνοντας ἔτσι ὁ ἀγνώμος, δὲν εἶναι, ὥς ἤθελε ὑποταθεῖ οὔτε ὑποκριτῆς, οὔτε κόλκικος. Εἶναι μόνον ἀγνώμος. Εἶναι ἑταῖρος ἐπὶ πᾶσι τοῖς ὁποῖον ἀπερνᾷ ὁ ἴσκιος τοῦ κάθε διαβάτη, καὶ κατὰ φυσικὸν λόγον ὁ μεγαλύτερος ἴσκιος σκεπάζει τὸν μικρότερον· ἀλλὰ, μόλις λείπει ὁ μεγαλύτερος, μένει τοῦ μικρότερου ὁ ἴσκιος.

Ὁ ἀγνώμος, ἔπρεπε νὰ μὴν ἔχη ψῆφον.

Ο ΑΝΤΙΡΡΗΤΙΚΟΣ

Ὁ ἀντιρρητικὸς στέκει καὶ σ' ἀκούει προσεχτικῶς, καὶ γυρεύει ναῦρα στὰ λεγόμενά σου κάτι, διὰ νὰ ἀντειπῇ. Ἄν δὲν εὔρη τίποτε ἀντιρρήσιμον . . . αἶ, τί νὰ γένη! Ἄν ὅμως εὔρη, ἀρχίζει εὐθὺς τὴν ἀντίρρησιν. Μὰ τότε μὴν ἐλπίσης νὰν τότε πείσης· ἐπειδὴ, τὸ νὰ πεισθῇ, ἤθελ' εἶναι τὸ νὰ χάσῃ τὸ ἡῦρεμά του.

Προφασίζει κάποτε τὴν ἀντίρρησίν του λέγοντας ὅτι ἀγαπάει τὴ σωστότητα, καὶ ὅτι χάριν τῆς σωστότητος θέλει κάθε πρᾶγμα στὸν τόπον του· καὶ χάριν τῆς ἀκριβοῦς ἀντιλέγει. Καὶ δὲν ὑπορτεύεται διόλου νὰ ἦναι ἡ φύσις μᾶλλον ὅπου τότε σπρόχνει στὴν ἀντίρρηση.

Συμβαίνει δέ, καὶ τοῦτο κατὰ φυσικὸν λόγον, ὅπου τὸ πνεῦμα τῆς ἀναντιρρήτως σωματοῦται, καὶ περνᾷ στὰς πράξεις, εἰς τὴν πραγματικὴν ζωὴν. Ἐπειδὴ τὸ πνεῦμα, ὁποῖον καὶ ἂν ἦναι, διευθύνει πάντοτε καὶ διαθέτει τὰ ἔργα, ἐντυπώνοντας τὸν χαρακτηῖρα εἰς αὐτά. Ἔτσι, τίποτε πράξεον ἂν ὁ ἀντιρρητικὸς βάνεται καὶ μὲ τὰς πράξεις του εἰς ἀντίθεσιν μὲ τὴν λοιπὴν κοινωνίαν, μὲ τὴν ὁποίαν διαφωνεῖ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν κάπως ἀπομακρύνεται, δυσαρεστεῖται, θλίβεται, καὶ τέλος δυστυχεῖ. Ἐπειδὴ ἡ συστηματικὴ ἀντίρρηση, φυσικῶς τῷ λόγῳ φέρνει τὴν ἀπόθησιν, καὶ συχνὰ καὶ τὴν ἀντιπάθειαν.

Εἰς τούτην του τὴν τελευταίαν φάσιν ὁ ἀντιρρητικὸς ὁμιᾷζει πολὺ τὸν ιδιότροπον, ἀλλὰ δὲν εἶναι ὁ καθ'αυτὸ ιδιότροπος. Ὁ ιδιότροπος ἡμπαρεῖ καὶ νὰ μὴν ἦναι διόλου ἀντιρρητικὸς.

Ὁ ἐκ συτήματος ἀντιρρητικὸς, ἂν δὲν ἔχη ἄλλα προτερήματα τὰ ὁποῖα νὰ ἀντιζηγίζουσι τὸ ἐλάττωμά του, κατακτᾷ ἀνυπόφερτος σὲ κάθε ὁποιοσδήποτε ἐμὴγυρην ἀνθρώπων.

Τὸ ν' ἀφίνομε ἀναπόκριτες καὶ πρὸς οὐτιδανότητες, εἶναι πάντα φρόνημα. Ἄν λ.χ. ἐν μέσῳ Ἰουλίῳ πῇ κανεῖς ὅτι κανεῖ ψύχρα, δὲν θὰ ἐπαγώναμε μὴ ὑποστηρίζοντες ἐπιμένως τὴν κάψα. Καὶ ἂν ἄλλος ἔλεγε ὅτι

οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες τῆς Ἑλλάδος ἵνα φιλοπάτριδες καὶ αὐταπάρνητοι, δὲν θὰ ἐχανότουνε ἡ Ἑλλὰς μὴν ἐπιμένοντες νὰ δείξωμε τὴν ἐναντίαν ἀλήθειαν.

Ο ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ

Ὁ φιλάργυρος ζῇ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον χωρὶς οἰκογένειαν· καὶ τότε δὲν στερεῖ πρὸς μόνον τὸν ἐαυτόν του. Ἄν ὁ πόθος του διὰ τὴν προίκα τὸν κάμῃ νὰ λάβῃ σύζυγον, τὴν στερεῖ καὶ ἀπὸ τὰ ἀνγκυλαιότερα· αὐτὴ ὁμῶς δὲν δικαιοῦται νὰ παραπονεῖται διὰ τὴν στέρησιν, ἀν ἐν γνώσει τῆς ἐδόθηκε εἰς αὐτόν.

Τὰ παιδιὰ του, ἐχτὸς ἐξαιρετικῶς θὰ ἠμοιάτουνε τοῦ πατέρα του, καὶ θὰν εὐχαριστοῦνται κ' ἐκεῖνα στὴ στέρησιν. Ἄν κάποιου τοῦ παιδι δὲ τοῦ ἠμοιάσῃ ἱκανοποιεῖται ἄρκετ' ἔπειτα ὅταν εἰς τὸν θάνατον τοῦ πατέρα του δὲν θὰ ἰδῇ ἕνα μεγάλο δυστύχημα, δὲν θὰ αἰσθανθῇ πολὺν πόνο· καὶ θὰ λησμονήσῃ τὰς ἀπεραγμένας του στέρησεις εἰς τὴν παρουσίαν σωρευμένου πλούτου.

Ὁ ἴδιος αὐτὸς ὁ φιλάργυρος δὲν ὑποφέρει τόσο ὅσο νομίζουμε· ἐπειδὴ ὑποφέρει θεληματικῶς καὶ εὐχαρίστως. Ὁ φιλάργυρος εἶναι ἀσκητῆς, καὶ ὑποφέρει κ' ἐκεῖνος εὐχαρίστως δι' ἀγάπην τοῦ πλούτου, ὅσα καὶ ὁ ἀσκητῆς δι' ἀγάπην τῆς ἀγιοσύνης.

Ἡ ἀγάπη τοῦ φιλάργυρου διὰ τὸν πλοῦτον εἶναι εἰλικρινὴς καὶ ἀγνή. Ὁ φιλάργυρος δὲν ἀγαπᾷ τὸν πλοῦτον μὲ δεύτερον ἰδιοτελεῖ σκοπὸν, τὸν σκοπὸν τῆς ὠφελείας ὅπου δίνει ὁ πλοῦτος. Τὸν ἀγαπᾷ χωρὶς ἰδιοτέλειαν καὶ αὐταπαρνήτως. Ἀγαπᾷ τὸν πλοῦτον διὰ τὸν πλοῦτον, καὶ δι' αὐτόν μόνον, παρσιτούμενος ἀπὸ κάθε ὠφελείαν προσερχομένην ἀπὸ αὐτόν, καὶ ἀρκούμενος εἰς τὴν μόνην φιλὴν ἰδιοκτησίαν του. Πλατωνικὴ ἀγάπη φλέγει τὸν φιλάργυρον διὰ τὰ ἀργύρια.

Ἔτσι, ὁ φιλάργυρος εἶναι ἐραστὴς αὐταπάρνητος τοῦ πλούτου, καί, ἂν θέλετε, θυμὰ, ἀθῶο θυμὰ, μιᾶς ιδέας, ὡς ἐκείνης τοῦ ἀσκητῆ.

Δὲν πρέπει δὲ νὰ νομίσωμε ὅτι στὸ τρέξιμο τῆς ζωῆς του ὁ φιλάργυρος δὲν ἔχει καὶ αὐτὸς τὰς μεγάλους εὐχαρίστησεις. Καὶ πρῶτον μὲν, ζῇ μὲ τὴν ιδέαν του καὶ διὰ τὴν ιδέαν του ἐκείνην τῆς σωρεύσεως πλούτου, ἢ ὅποια τὸν εὐχαριστεῖ καὶ τὸν θέλγει ἀενάως. Ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν τούτης τῆς κυρίως εὐχαριστήσεώς του, ὁ φιλάργυρος ἔχει μεγάλο πνευγύρι, μεγάλη χαρά, ὅταν φίλος κάποιος τὸν καλεῖ σὲ γεῦμα, ἢ σὲ χορὸ ὅπου εἶναι buffet. Ὁ φιλάργυρος τότε τρώει! Τρώει μὲ ὄρεξιν, ἐπειδὴ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐπρονήστεψε. Τρώει μὲ ὄρεξιν, ἐπειδὴ φαγητὰ ἐκλεχτά, καὶ ἄφθονα, καὶ καλοφτιασμένα, καὶ χάρισμα! . . . Τρώει μὲ ὄρεξιν, ἐπειδὴ

στό σπῆτιτου δὲν ἔφαε ποτὲ τέτοια, καὶ δὲν ἔχει τὴ γεύσητου ἀμβλυ-
μένην ἀπὸ τῆ μεταχείριση τῶν τοιούτων.

Ὁ φιλάργυρος σὲ τέτοιες περιστάσεις χαίρεται περισσότερο ἀπὸ κάθε
ἄλλον, ἐπειδὴ οἰκονομεῖ τὸ σημερινὸ ἐδικότου, τρώει χάρισμα ἐκλεχτὸ
ξένο, καὶ χορταίνει καὶ διὰ τ' αὐριο. Ἔτσι, περιστάσεις τέτοιες δι' αὐ-
τόν, εἶναι στὸ τρέξιμο τῆς ζωῆς του ἐποχὲς χαρᾶς καὶ ἀγαλιάσεως.

Μόνη μία μεγάλη πίκρα ἡ φιλαργυρία του φυλάει διὰ ὕστερην,
ὅταν πληρώνοντας καὶ αὐτὸς τὸ κοινὸν χρέος, εἰς τὴν στιγμήν του θα-
νάτου του, ὑποχρεώνεται ν' ἀποχωρισθῇ ἀπ' ὅ,τι ἔχει ἀγαπητότερο! Ν' ἀ-
φήσῃ σὲ ἄλλους τὴν πραγμάτωσιν τῆς μονοϊδέας του, διὰ τὴν ὁποίαν
ἐμοχθοῦσε πάντοτε... νὰ ἔβγαλῃ ἀπὸ τὰ χέρια του, καὶ νὰ δώσῃ σὲ χέ-
ρια ἄλλα, ὅχι μήτε δανεικὰ, ἀλλὰ χαριστὰ!!!! ἐκεῖνα διὰ τὰ ὅποια
ἐδούλευε ὅλην του τὴν ζωὴν!... τὴν ψυχὴν του!... τὸν Θεόν του!...
τὰ συναγμένα του!!!!.

Ἄ, τότε, μὰ τότε, ὁ δυστυχὴς ὁ φιλάργυρος εἶναι ἀξιολύπητος.
Κανένα ξέσχισμα καρδιάς δὲν ἔμπορεῖ νὰ φθάσῃ τὸ ἐδικότου. Ἐκεῖνο
ποῦ διὰ κάθε ἄλλον ἄνθρωπον εἶναι διαθήκη, διὰ τὸν δυστυχῆ τὸν φιλάρ-
γυρον εἶναι καταδίκη!... Καταδίκη ποῦ τὴν ὑπαγορεύει αὐτὸς ὁ ἴδιος!...
Ἀλλοίμονο, διπλοκαταδίκη!...

Ἴδου ὁ φιλάργυρος. Ὁ δυστυχὴς, ἀρχίζει ἐλεεινός, καὶ τελειώνει ἀξιο-
δάκρυτος.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΜΜΙΚΤΑ

Ὁρειχάλκινον ἀνάγλυφον Ἀθηνᾶς. — Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον
ὁ κ. Max Ohnefalsch — Richter δημοσιεύει ἐν τῷ Ἑσπέρῳ τῆς Λειψίας
(τεῦχος 74, ἀριθ. 30), προκειμένου λόγου περὶ κυπριακῶν ἀρχαιοτήτων
τὰ ἐξῆς ἐπισυναπτῶν καὶ εἰκόνα ἣν καὶ ἡμεῖς ὀπισθεν παραθέτομεν:
«Λαμπρὸν ἐπίσης εὑρημα εἶναι καὶ τὸ ὀρειχάλκινον ἀνάγλυφον τῆς Ἀθη-
νᾶς. Ἐχρησίμευεν ὡς κόσμος τῆς ὀπισθίας πλευρᾶς κατόπτρου τινὸς ἢ
ὡς κάλυμμα αὐτοῦ· καθ' ὃν τρόπον εὑρηται τοῦτο καὶ εἰς τὰ τυρρηνικὰ
κάτοπτρα, ἅτινα θεωροῦνται ὡς ἀπομιμήσεις τῶν ἐλληνικῶν, οὕτω καὶ
ἐνταῦθα ἡ γλυπτὴ παράστασις εἶνε ἐντὸς τῆς κυκλοτεροῦς πλακῆς ἐγγε-
γλυμμένη. Ἐνταῦθα πρόκειται ἐλληνικὸν πρότυπον. Τοῦτο φαίνεται ἀπω-
λέσθαι ὑπὸ τινος ἐπισκέπτου τοῦ λουτροῦ, ὅπερ ἀνέσκαψα παρὰ τὴν Σα-
λαμίνα. Ἐνταῦθα βλέπομεν τὴν πολεμικὴν Ἀθηνᾶν ἐξοπλισμένην
καὶ τὴν περικεφαλαίαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Ὁ δεξιὸς βραχίον εἶνε ὑψωμέ-
νος, διακλάμπεται πρὸς τὰ ἄνω καὶ περιβάλλει τὸ ξυστὸν μακροῦ καὶ